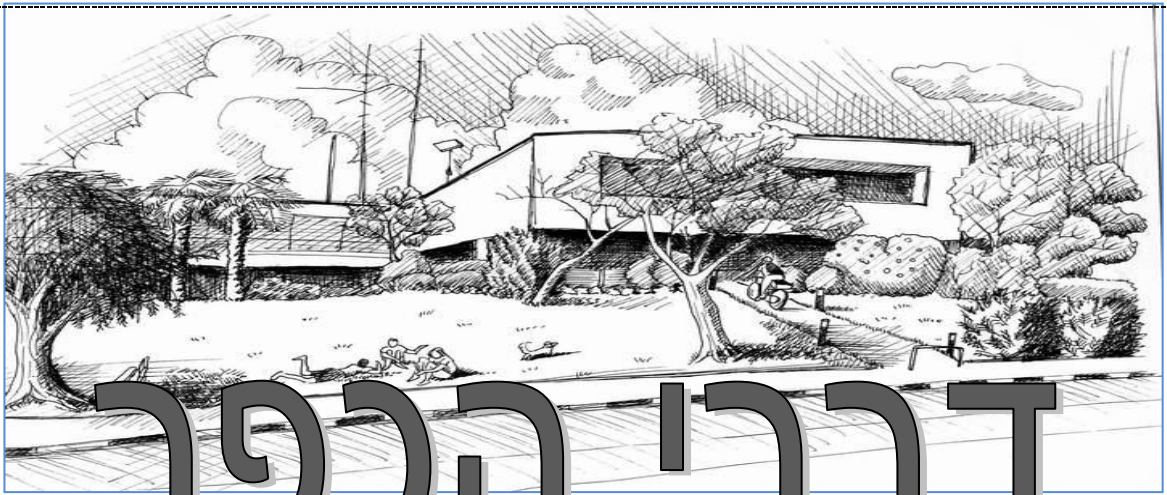

דברי הכפר

ושמחת בחמץ
והיית אק שמח.

גיליון מס' 2474 * י"ט בתשרי תשע"ו * 2 באוקטובר 2015

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרק sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

מזל-טוב

4/10	יבין בן רשף	8/10	שריטה סינה
5/10	זיוה מלינה מוריה מימרן (נכדה נמנוב)	9/10	יהונתן יעקב (נכד-ווינטרוב)
6/10	רז קורן אמרי צייזנר (מש' פוקס)	10/10	ספיר לוי (נכדה-סמברג) ג'וסי פרלסון (נכדה)
7/10	אורן פרלסון אייל אורן (נכד-ריינס) עודד כץ יוחאי ג'קסון אופק בכר (נכדה-קולט)		

ימי נישואין

5/10	נטשה (ארנולד) ושחר כמרן
10/10	רחל ואילן גינת מיטל וואלך ואיזי סגל

נזכור

כב	בתשרי תש"ח	25.10.48	ליאון לייטמן
כו	בתשרי תשמ"ז	29.10.86	הילרי קפלן
כז	בתשרי תשמ"ג	7.10.82	גב' ריי לברט
כז	בתשרי תשע"ה	21.10.14	חיים מעין
כט	בתשרי תשס"ד	25.10.03	רינה טנא

תּוֹדוֹת

גם השנה, קידמנו את פני השנה החדשה בטקס חגיגי, ליד המים הצלולים של הבריכה, הנוף המרשים של רמת הגולן, והבריזה הקלילה שהגיעה בדיוק בזמן. תודה גדולה לכל מי שהגיע להשתתף בטקס קבלת החג.

תודות גדולות -

לגדי - על ההנחיה

לארניו, איתן וניצן - על ההגברה, והשמעת שירי החג

לקריינים: נטע ועומר בז'רנו, מיקי, נס, סוהר, נועם ומילה שוורצבורד

לתמיר ש. ולזינה - על הברכות לקהילה

לאמירה ולגיא - על השירה והליווי

לגבי אורן - על התקיעה בשופר

לדינה וליפעת - על הובלת השירה בציבור

לארז מירב ולליבנה אגם - על העזרה בסידורים בשטח הבריכה

למעין פ. - על העזרה בקישוט

למעוז - על הנחיית מעגל המתופפים הנחמד

לאיאן - על הבאת הפרחים בשביל המשט במי הבריכה

לארי ש. - על אפיית החלות הטעימות

לרחלי - על אפיית כל העוגות הנפלאות

לבנות התלתון הבוגר - נויה יודאיקין, יהב כהן, והילה ויסבקר - על הברכות

והאיחולים היפים

לרותם אילון - על ההירתמות הזריזה להכנת פלייבק.

לשבט בילגורי, ובמיוחד לנכדים, - על העזרה הרבה בסידור הכסאות, בקישוט ועוד.

ושוב לרחלי - המון תודות על התמיכה, הליווי והעידוד לצוות החג שעשה

השנה את צעדיו הראשונים.

בברכת שנה טובה, צוות החג: דליה וגנר, קרול בלגורי, וחווה קונריקוס.

ערה"ש תשע"ו

סליחה ואחילה

עכשיו הסתיימו חגי תשרי, וכל אחד רשאי שוב לבחור לעצמו איזה רשע חביב עליו במיוחד, ולעשות כטוב בעיניו לעוד שנה שלמה. שהרי הוא כבר השפיל את עצמו וביקש מחילה על כול עוונותיו נגד אלוהיו וגם נגד חבריו, וקיבל את סליחת כולם.

אני, אדם שסובל מין ההיסטוריה החצויה של האשכנזים, – כלומר, אני שממקור חצי רוסי, חצי פולני, מטובל בקמצוץ של קוזאק – למדתי את גישת הציניקן שלי במשך הרבה שנים, וכבר לא מבקש מחילה וגם לא סולח. אני למדתי דרך ניסיון מר, שמי שיושב בשקט ומקבל כל מה שאחרים זורקים לכיוונו, רשאי להמשיך לשבת, אך מי שרוצה לקבל את המגיע לו, חייב לדרוש אותו בקול.

המקרה שאליו אני רוצה להתייחס, קשור לתהליך שכמעט השלמנו בשלום, שיוך הדירות לחברים. כמעט אך לא לגמרי. כי אמנם כול החברים חתמו על ההסכם, על כל סעיפיו, שילמו את הסכומים שנדרשו כדי לקבל את חתימת המוסדות, ובזה קיבלו את הנכס. אך חלק מהם – אני לא יודע כמה, וגם לא כל-כך מעניין אותי, החליטו לא לקבל על עצמם – וזאת אחרי שחתמו וקיבלו על עצמם – את כל התנאים של ההסכם.

יש סעיף (1.3ג11) בענין "ההתחשבות בגין ההפרש בשווי בית המגורים, לעומת שווי "דירת תקן". לפי הפרש זה, יש חברים שחייבים לשלם לקיבוץ, ויש אחרים שיקבלו פיצוי על ערך דירתם. כל הסכומים ידועים מראש.

בלי שכל החייבים ישלמו, והכסף יהיה זמין, לא תהיה אפשרות למי שחייבים לו, לקבל מה שמגיע לו. אני לא מתבייש להודות, שאני נמנה בין אלה שמחכה כבר מעל שנה לסכום, שהוא משמעותי מאוד עבורי. הייתי יכול לחסוך מעצמי תשלומי ריבית, שאני נאלץ לשלם אותם לבנקים, עבור הלוואה שתכסה את הבור שנפער בהכנסתי על ידי המשתמטים מחובותיהם.

לאלה אני לא סולח. אני גם לא שונא אותם. אולי אני קצת מרחם עליהם. אין לי מושג על גורלם של מרמים, שקרנים ואנשים חסרי מצפון אלה, אך כמו שהגלגל מסתובב בלי חשבון של סליחה או מחילה, הוא יגיע גם אליהם.

דוד קולט

**ברכות חמות ולבביות
לאתי ולאורי אדלשטיין
לרגל נישואי בנם רועי עם בחי"ל שקד פרנק
ושוב הרבה מזל טוב לשקד ולרועי
לנלי, ולכל המשפחה המורחבת שמחה ורוב נחת**

**לטל ונדב חייט
נולדה בת במזל טוב
רוב נחת לדורית ומיקי
שמחה לכל משפחת חייט, ומשפחת קול.**

**במזל טוב בן נולד
למיטל (וולך) ואיזי
אח לאום
נכד לאבלין והרולד
למשפחה המורחבת רוב נחת.**

נ.ב.

אנא במטותא מכם, כמו פעם. מי שיש לו שמחה פרטית, שהיה רוצה שנכתוב על זה, ונברך, כאן מעל גבי דפי העלון. שיהיה האחראי למסור לעורכת על האירוע, עם הפרטים שתמצאו לפרסם. אולי מישהו מהמוזמנים גם הוא יכול להודיע לנו.

אנחנו מאוד רוצים לברך. כבוד הוא לנו לברך. רק ספרו לנו מה קורה. שושנה.

דבר העזר

החלטתי לכתוב ולשתף את קהל הקוראים.
כאשר מחר ערב יום כיפור. השבוע לא יוצא העלון.
גיליון ראש השנה יצא מושקע וערוך ומוגש באהבה ותקווה וברכות חמות לשנת
תשע"ו הבאה עלינו לטובה.

והרי לכם הסיפור שהיה, כמו שהיה:
יומיים לפני הוצאת העלון פורסם במסרונים, לא להתקרב לפארק, כי ריססו שם
לקראת החתונה.
של מי החתונה? יצאתי לברר, על מנת שאוכל להיות הראשונה לברך, מעל דפי
העלון. בחמישי בבוקר יוצא העלון ובאותו ערב תחוג החתונה.
שקד פרנק מתחתנת, אמרו לי.

אני כותבת את הברכה. ומטלפנת לאחד ממקורותיי לשאול לשמו של בחיר
ליבה של הכלה. אומרים לי רועי. שם יפה. אני כותבת רועי. מוצאת לי איור
מתאים. בא לי רעיון. נברך גם את הסבתא מעמיעד. פגשתי אותה פעם.. מה
שמה אני מתעניינת, אצל שניים שלא זוכרים. אני מגיעה לג'וני מאחלת מזל
טוב, ומתוודעת לשמה של סבתא דבי. אני מרגישה טוב עם עצמי. יפה
שחשבתי לאחל גם לה. חמישי בבוקר אני משלימה את העריכה ושולחת את
עלון ראש השנה לדרכו. עוד גיליון של דברי הכפר יצא לאור.

ביום ראשון אני מקבלת מייל מאילנה פרנק בזו הלשון:

שושנה שלום וברכה:
תודה על האיחולים בדברי הכפר לרגל חתונת שקד ורועי...
משום מה היו חסרים איחולים לאתי ואורי וכל משפחת אדלשטיין המורחבת...

נשמח אם תציינו זאת בגיליון הבא..
רוב תודות
אילנה

מיד מתחבר לי האחד עם האחת.... אני מבינה שזה רועי. רועי אדלשטיין הוא
החתן. איזה יופי. אז קודם כל אני שמחה על ההחיבור. איזה יופי. שני בני
משק. אני חשה מבוכה ואי נוחות. ויודעת שאני חייבת להתקשר לאתי ואורי
לאחל. להתנצל....

"זה כבר שנים שהם יוצאים יחד. איך את לא יודעת?"
"מתנצלת. לא יודעת". "בתור העורכת את חייבת לדעת דברים כאלה. זה
התפקיד של עורכת, לדעת כל מה שקורה"..
..

חברים יקרים, בכל זאת אבהיר. אתם לא בקבוצת הגיל שלי. אנחנו לא יושבים יחד בחדר האוכל. אנחנו לא חברים קרובים, אפילו ילדים איו לנו באותם גילאים. ו..למרות שאני מאוד אוהבת את אתי, ואת אילנה, וגם את רפי, ואפילו את אורי קצת. אבל על הזוגיות של ילדיהם המופלאים, אני לא שמעתי ולא ראיתי ולא ידעתי. פשעתי חטאתי בגדתי....

אני את רועי פגשתי לפני 12 שנה. כשהוא הסיע אותי בטרמפ לשיעור נהיגה. כל הדרך ניסה לשכנע אותי ללמוד עם הילוכים ולא אוטומטי. ואני ניסיתי לשכנע אותו שאני מבוגרת מידי. התאהבתי. על שקד שמעתי המון. נערה שעושה חייל. כתבה מספר פעמים לדברי. איכות של ממש. אבל את העובדה שהם הפכו לזוג, לא שמעתי. מאחלת להם חיים מלאי משמעות וסיפוק.

יום כיפור מחר.
אתם רוצים סליחה. ביקשתי. אנא מחלו לי בני עמי.

אני גם מבקשת סליחה מכל שכבר התנצלתי בפניו השנה, והיו כמה. וגם ממי שלא. ושנרבה בסליחה ומחילה, בשמחות, ובבשורות טובות. אמן.

שושנה שרקי.
העורכת הלא מושלמת.

נ.ב. ובכל זאת, שאלה אשר מתבקשת להישאל:

את העלון הזה המדובר, משסיימתי לכרוך אותו, שלחתי, כמדי שבוע בשבוע, לדויד אלמן (שישלח לכתובות המייל), לנורית (שתכניס לאתר), לנעמי (שתדפיס לתאי הדואר) ולרותי עמית (שתתרגם לאנגלית).

אתם, קראתם אותו.

אז איך זה שאף אחד. אף לא אחד מכולכם, האיר לי את העובדה שהחסרתי את הורי החתן, בברכת הנישואין הזאת ??????? עד לרגע הזה !

בברכת שנה טובה וגמר חתימה טובה שושנה

הרכה לחתונה

וואו, איך בכלל מתחילים לברך באירוע כזה? יש 2 אירועים מרכזיים בחיים שבהם האהבה והתמיכה היא ללא סייג. בלוויות, לא עלינו וחתונות שבהן מתפרצת האהבה והחיבור עם כל מי שיקר לך. אנחנו מביטים סביב, בנוף, בכם, בכל הקהל, בחברים ואהובים שעשו דרך כל כך ארוכה משיקגו וניו יורק, מברלין והולנד. והצעירים שחצו אוקיינוסים ופסגות מניו זילנד בקצה העולם. אך זהו לא רק מסע גיאוגרפי של שעות רבות. יש פה חברים של רועי ושקד שאיתם במסע הזמן כבר עשורים מהגן והגליל, המשפחה והצבא.

ואפילו ההורים, שגם לנו תרומה צנועה באיחוד המופלא, מעגלים-מעגלים של חברים לדרך, מכל קצוות הארץ ובעיקר מהקיבוצים והישובים הסמוכים לביתנו בכפר הנשיא. אנו נרגשים לראות את כולכם יחד ומודים שבאתם לחלוק אתנו את השמחה הגדולה. כולכם שכנים ושותפים לחיינו.

שכנות היא ערך נפלא. דרכה אפשר ללמוד וללמד הרבה. פה בין האורחים המכובדים יושבים גאים גם חברינו היקרים מטובא, שחייהם וגורלם שזורים בשלנו מאז קום המדינה. כמו בכל שכנות ומשפחה, עברנו קושי ושמחה, חלקנו טרגדיות וצלחנו יחד גם אתגרים בלתי אפשריים במציאות הכל כך מורכבת של מדינת ישראל ושכנותיה. למרות הבדלי התרבות, שפה, דת ולעיתים סדרי עדיפויות, הכנות לימדה אותנו לקבל את האחר ולכבד את השכן. כשאבידנו את עופר לפני 15 שנה, לא אשכח שהראשון להגיע לנחם ולחבק אותי היה חברי חסן מטובא.

לפני שבוע, בדיוק, חווינו סופת חול שלא תועדה כמותה במחוזותינו עשורים אין ספור. סופה שמחקה את האופק, הכבידה על כולנו ולרגעים ארוכים השכיחה את שמי הגליל הכחולים. לאן נעלמו פסגות הרי נפתלי התמירים, שיפוליהם שמסמנים את עמק החולה הנסתר בערפילי בוקר של זריחה? את תילי הגעש ונקיקי הבזלת ברמת הגולן שכזיקית משנים את מראם בכל עונה? והכנרת הכחולה שנחשפת בעצירת נשימה בואך אבן התותח? רגעים דומים, חסרי תקווה עברו על משפחת אדלשטיין שנותרה בלי פנינה בסקנדינביה הקרה, על משפחת פרנק שאבדה את עופר בסאן פרנסיסקו המרוחקת, ועל משפחת ברמן שעדיין אוספת את השברים עם מותו של גראנפה טומי באיי גלאפגוס ללא נחמה. המעמד שרקמו שקד ורועי, כדי להזכיר לנו שכוס הזכוכית אותה ניפצו תחת החופה, מוקפים במשפחה וחברים, היתה מלאה בעצב ושמחה, באובדן והתחלות חדשות.

והנה, כולנו פה, ממשיכים לצמוח, לפרוח ולגדול יחד. אתם, כל היקרים לנו שותפים למעמד הנפלא הזה. רועי ושקד, כשממלאים את הכוס עד מחציתה, היא מאפשרת לנו לבחור. ואתם באהבתכם בחרתם עבורנו את החצי המלא, חצי שוקק בנתינה, קבלת האחר וכבוד ללא סייג לזולת.

וואו, זה היה עמוק וטוב שזה יצא פה אתכם. אז נותר לנו לברך בשם המשפחות את רועי ושקד. אז מה נאחל לכם?

- שתביטו סביבכם והישר לעיניים,
- שתקשיבו אחת לשני ואחד לשנייה.
- שתלמדו את ליבו של בן\בת הזוג ותיתנו מפנים ללא ציפייה לתמורה.
- שתמשיכו לארוג את המעטפת המשפחתית בחרוזי אהבה ופניני שמחה.
- שתתמכו כל אחד בחלומות של השני.
- שתהיו שותפים, חברים ואוהבים.
- ואחרון אחרון מה עם נכדים? אופס, את זה אמרו לי למחוק.

אוהבים,

אתי ואורי, אילנה ורפי

תודות לקהילת כפר הנשיא

איך בכלל מתחילים לומר תודה לקהילה שלמה, שחלקה לא חלקה לא היה לשמחה המדהימה והמרגשת שעברנו ביום חמישי שעבר.

בקיבוץ המסורתי היה יותר פשוט, כל הקיבוץ הוזמן, ועדת חתונות הפיקה את החתונה ורבים אף רצו ועמלו כתורנים לפני, תוך כדי ובחיסול. היום בקיבוץ המופרט, הכל שונה וחלק ממחיר ההפרטה, הוא חוסר היכולת להזמין את כל מי ששותף לחייך במעגלים השונים, הקרובים והרחבים. אין ספק שהמחשבה לא להזמין חלק מהקהילה, השאיר אצלנו טעם חמוץ בתוך שלל המתוק ועל כך אנו מבקשים את סליחתכם והבנתכם.

ובכל זאת, היה אירוע מדהים, שחלק לא מבוטל ממנו קשור בכלל לשבועות והימים שקדמו לו. בכל בקשה ועזרה לה נזקקנו, רוח ההתנדבות היתה מדהימה ותומכת. היא לא נתחמה בקבוצת גיל, חברים או קשרי עבודה. העזרה שקיבלנו היתה מתוך קהילה שלמה, שידעה בתוך עידן ההפרטה, להציף מחדש את הקיבוץ החברתי והחברי.

רועי ושקד כבר עמוק בתוך ירח הדבש בסרילנקה, ואנו המשפחות עדיין מרחפות בין אדי השמחה למציאות והשגרה של אחרי החגים. אבל גם מתוך האדרנלין ושכרון האהבה שעוטפים אותנו בכפר הנשיא, זהו המקום להתנצל בפני דיירי השכונה שצמודה למשק הילדים על התרועות והריקודים שהמשיכו עד השעות הקטנות ולהודות להם על גילוי הסובלנות. מאידך, להודות לכל מי שעזר, סייע, הציע וקיושר אותנו אל הפתרונות להם הזדקקנו. כמו כן, תודה לכל האורחים שהצטרפו אלינו לאירוע עצמו והפכו אותו לאבן פינה בחיבור בין המשפחות, ותחילת מסע נפלא עבור שקד ורועי.

נרגשים, אוהבים ומוקירים,

משפחות פרנקשטיין (פרנק ואדלשטיין).

תודה

לאשים הטובים, אלה אשר ניקו עבורי את גג ביתי ואת המרזב, לקראת החורף. אני רוצה רק מאוד מאוד להודות. תודה לצוות גיוסים וצוות גיבוש קהילה, 'קהילה בעד קהילה' שהתגייס למטרה זו: לנקות את המרזבים של בתי חברי הקהילה המבוגרים. בלעדיכם, זה לא היה קורה.

שושנה ש.

תודה

תודה גדולה לחברי המכינה,

שעזרו בחיך ועם הרבה מוטיבציה חיובית בערב סוכות. החל בבניית הסוכה, סידור המועדון, ניהול הטקס, הפעלת פינות היצירה ועד החיסול. חבר'ה חמודים ורציניים.

מקווים להמשך הקשר במשך השנה צוות סוכות.

היטלי השבחה

בחודש אוגוסט הופץ על ידי הוועדה לתכנון ולבניה של הגליל העליון, מסמך שכותרתו "אגרת לתושב – היטלי השבחה". אני מקווה שכל החברים הוותיקים הקדישו מזמנם לעיין במסמך ולהבין את משמעותו לגביהם אישית. וועדה זאת אינה חלק של המועצה האזורית, אלא גוף ממשלתי נפרד, ולכן "מאגע" אינה אחראית לתוכן האגרת.

לפי הבנתי, גובה ההיטל הוא 30,000 ש"ח על כל בית אב, אמנם סכום זה לא מופיע במכתב.

אני לא מסוגל להביע דעה לגבי צידקת הדרישה. אך אני פונה עליכם וותיקי הקיבוצים, שאחרי שנות עבודה ללא תמורה כספית, הגעתם לבעלות על הנכס היחיד שיש לכם, שהוא הבית בו אתם מתגוררים. אני שואל שאלה פשוטה. מאיפה תביאו 30,000 ש"ח לשלם את ההיטל? מי שחיי מהגמלה המינימלית של קיבוצו, יתקשה למצוא פיתרון לבעיה.

בפסקה האחרונה של האגרת, (היא שמודגשת בדפוס שחור יותר) יש אזהרה. "הוועדה אינה מקבלת ואינה מכבדת את הניסיון לייצר אווירת עליהם על גורם כזה או אחר, בוועדה או במועצות, או לשוות למחלוקת גוון אישי, וקוראת לציבור שלא להיגרר למקומות אלו". אזהרה כזאת חייבת תגובה קולנית מאוד, מכל מי שרואה את עצמו קורבן פוטנציאלי של הגזירה הקשה. אני סבור שיש להתנגד ולצעוק בקול רם, ולא "להמתין להכרעת הערכאות המוסמכת".

חברים יקרים, יש לפעול, ומיד. תדרשו מהנהלות קיבוציכם שילחמו למען זכויותיכם. מי שיושב בשילוב ידיים, עלול למצוא את עצמו חסר כול.

בתור מי שחיי קרוב מאוד לקצה האפשרויות של התקציב ובקושי גומר את החודש, אני מתייחס לזה כאישי מאוד.

דויד קולט

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

"מצא את מותו" ... *

* נאמר בתקשורת: אלכסנדר לבלוביץ ז"ל מצא את מותו כשנסע...

יוצא לו מביתו יהודי בערבו של חג
כמייטב המסורת ולפי המנהג
לטבול תפוח בדבש, להדר במצווה
ללחוץ יד לשלום ולאחל "שנה טובה"
לברך - "שתכלה שנה וקללותיה"
ולקוות - "שתחל שנה וברכותיה"
אולי גם להרים כוס "לחיים"
לאל הטוב השוכן בשמיים...

והנה מן המארב אבן גדולה נזרקת
ואת שמש המכונית לרסיסים מפרקת
אימה ופחד לוקים את ליבו
מדדד הנהג לתהום על רכבו
וכך לפתע "מוצא את מותו"...

משטרה מבוהלת סופקת כפיים
ממשלה מגמגמת מאחזת עיניים
דיבורי סרק נבובים נזרקים לאוויר
מנטרות שחוקות נשלפות למרבה במחיר
כול צד דבק באמונתו ודעתו
רק אלכסנדר ז"ל - בלי שחיפש - "מצא את מותו"...

עוברים ימי החג וחוזרת הארץ כרגיל לשגרה
מי לבית העלמין, ומי ליידוי אבנים ובקבוקי תבערה...
רועץ משפטי בז לשלום הציבור
מפלפל בלשון משפטית על מותר ואסור
כואב ושואל "עמישראל" כאן ועכשיו
מי הבא בתור ש"ימצא את מותו" אך יאבד את חייו...

אבי

תְּפִילַת יְהוּדֵי חִילוּנִי

יוֹסִי גִמְזוֹ

"המרחק בין יהודי חילוני ליהודי שומר-מצוות הוא מרחק עצום,
אך המרחק בין כל אחד מהם לאבינו שבשמיים הוא אותו מרחק בדיוק."
(הרב אברהם יצחק הכהן קוק)

שאלת אותי: "היכן אותו מקדש-מעט של חסד
שבו אתה נוהג להתפלל בחדש זה?"
אמרתי לה: "אני אומר תפלה בבית-הכנסת
הצר והקטן שבשמאלו של החזה.

שם אין לי רב ואין גבאי ויתר כלי-הקדש
שבבתי כבודם תמיד מונח לו במקומם,
אבל תפלת-יחיד שלי אינה זקוקה לגדש
עדי-שמיעה למה שהיא לוחשת לי דומם.

אני מתפלל בלי צבור,
בלי צליל, בלי מלה, בלי דבור,
אך זה שלמעלה, בלי קול,
מבין ושומע הכל..."

שאלת אותי: "ושם, בלב שלך זעום-הנפח,
לא צר לך מול כל בתי-הכנסת הגדולים?"
הראיתי לה תשקיף-חזה וסחתי לה: "להפך,
שם, בחדרי-לבי, כל מרחבי חיי כלולים.

כי שם פועמת משאבת דמי את הסימפונה
האדמה שבה את כל געגועי אשזר
וכל חדרי הלב הזה, בלי קול אך בהרמוניה,
אומרים תפלה אישית שלי ולא של המחזור."

שאלת אותי: "אז איך זה כך שתפלתך נשמעת
למרות שהיא אלמת?" – אז אמרתי לה, שגלו:
"כי היא יוצאת אצלי בלי פרטיטורה, אך בלהט,
ישר מתוך תבת-התהודה שלי, הלב."

"ואלהים," שאלת כשהסתבר לה כי המריתי
את כל המסכמות, "מבין אדם גם בלי קולו?"
אמרתי: "לא ברעש אדוני ולא בריטינג
כי אם בקול דממה דקה, שלי וגם שלו.

אֲנִי מִתְפַּלֵּל בְּלִי צְבוֹר,
 בְּלִי צָלִיל, בְּלִי מְלָה, בְּלִי דְבוֹר,
 אֶךְ זֶה שְׁלֹמֶעֱלָה, בְּלִי קוֹל,
 מִבֵּין וְשׁוֹמֵעַ הַכֹּל..."

בחודשים האחרונים נפלה בחלקי ההזדמנות והזכות הגדולה, להשתתף בערבי כותבים ויוצרים ואנשים מעניינים ומרתקים, המתקיים אחת לחודש בקצרין אשר ברמת הגולן. בין המשתתפים הקבועים, נמנה גם פרופ' יוסי גמזו תושב קצרין. מלבד כישרונו המופלא בליהוט בשפה העברית. יצא לי להכיר קצת יותר מקרוב אדם צנוע, ענק רוח, בעל זיכרון פנומנלי, ידען ובקי, פשוט מורשת תרבותית ישראלית מהלכת. חוויית המפגש החודשי עם יוסי והאחרים, מטעינה בי מצברי חוויה שקשה לי לתאר במילים, ולו גם את הציפיה מסיום מפגש אחד עד לרגע המפגש הבא. גילו המתקדם לא הקהה ולו כזית את עטו המחודד וכישרונו המפעפע כמעין מים זכים.

לאחרונה מעד ונפל, ונמצא כעת בהליך שיקומי לאחר ניתוח. עם זאת העט והראש ממשיכים בפועלם הרגיל והמבורך. לא מזמן גם התפרסמה קריאתו הנרגשת והגלויה באמצעי התקשורת, לפנות אליו ולהעסיקו בתחומים שהוא כה בקי ומוכשר בהם, ולעזור בכך בפרנסתו ובמצבו הכלכלי הרעוע. הוא בפירוש אינו מבקש נדבות וחסדים, אלא להתפרנס בכבוד ויש לו המון מה לתרום וזה בלשון המעטה. אני כבר מחבה בקוצר רוח לערב ב"פרלמנט הגליל" שיועד לשיריו של יוסי ובהם כמובן "זוהי יפו" "איפה הן הבחורות" "סימן שאתה צעיר" "מה הוא עושה לה" ועוד ועוד רבים וטובים. כול רכז תרבות, כול מנהל בית ספר, כול איש תרבות ורוח אמיתי אשר יעניק לקהלו באיזושהי דרך, הזדמנות למפגש נדיר שכזה ידע שעשה מלאכה הגונה.

אבי

כְּשֶׁתְּבוֹאוּ לְבַקֵּר אֶצֶל הַבֵּן אוֹ אֶצֶל הַבֵּת, אֶל תִּשְׁכַּחוּ לְהֵבִיא מִשְׁהוּ - אֲפִילוּ מֵעַט.
הַמָּנְעוּ מִהִבָּעַת דְּעוֹת, אֶל תִּרְבוּ בְּמַלִּים, רַק הֵבִיאוּ מִתְּנוֹת, הַפְּרִדוּ מִכֶּמֶה שְׁקָלִים.
הֵם אוֹהֲבִים לִרְאוֹת אֶתְכֶם עִם תְּבִשִּׁילִים.
הֵיוּ חֲכָמִים בְּלִבְבְּכֶם, אֶל תִּתְעַרְבוּ בְּעֵנִינִים, כִּי הַיְלָדִים שֶׁגָּדְלוּ, אֶת הַכֹּל כָּבֵר מִבֵּינֵינוּ.
כָּל אִם יְהוּדִיָּה יוֹדַעַת וְאוֹמְרַת גַּם לֹאב: "אִם הַדְּבוּר שָׁוָה כֶּסֶף - הַשְׁתִּיקָה זֶהָב."
זֶה לֹא צָחוֹק, הַחֲכָמָה הִיא לִשְׁתוֹק.

כְּשֶׁתְּבוֹאוּ לְבַקֵּר אֶצֶל הַבֵּן אוֹ אֶצֶל הַבֵּת, אֶל תִּצְפוּ לִקְבֹּל כָּלוּם, אוֹלֵי תִזְכּוּ בְּמַכֵּט.
אֶל תִּשְׁכַּחוּ לְהֵבִיא מִשְׁהוּ - אֲפִילוּ מֵעַט. הַמָּנְעוּ מִהִבָּעַת דְּעוֹת, אֶל תִּרְבוּ בְּמַלִּים,
רַק הֵבִיאוּ מִתְּנוֹת, הַפְּרִדוּ מִכֶּמֶה שְׁקָלִים. הֵם אוֹהֲבִים לִרְאוֹת אֶתְכֶם עִם תְּבִשִּׁילִים.

יְקָרִים וְיִקְרוֹת, זֹו עֲצָה, זֹו אֵינָה מִצְוָה, כֹּךְ אוֹלֵי נִזְכָּה לִקְבֹּל מֵעַט הַעֲרָכָה וְאֶהְיָה.
צָרִיךְ בְּכָל גִּיל לַדַּעַת לְדַבֵּר אֶתֶם מְלָה, לֹא לִקְחַת פְּרוּטָה, אֶךְ לִתֵּת לִלָּא הַגְּבֻלָּה.
אֶל תִּדְרָשׁוּ טוֹבוֹת, אֶל תִּבְקָשׁוּ הַנָּאוֹת, לֹא בְּאֶתֶם לְהַשְׁמִיעַ וְגַם לֹא כְּדֵי לִרְאוֹת!
חֲשַׁבוּ הֵיטֵב עַל כָּל מְלָה וְעַל כָּל אוֹת.

בֵּן אוֹ בֵּת יְקָרִים, חֲשַׁבוּ עַל הַהוֹרִים.
אֶתֶם דְּנִים בֵּינֶךָ לְבִינָה: "מָה נִקְנָה לְאִמָּא מִתְּנָה?"
בְּגִילָה זֹו שְׂאֵלָה טוֹבָה, הַתְּשׁוּבָה: לְהַחֲזִיר לָהּ אֶהְיָה.
לִתֵּת לָהּ מִזְמַנְכֶם, תִּתְּפְנוּ אֵלֶיהָ לְפַעֲמִים, זֶה מָה שֶׁנֶּחֱוֹץ לָהּ מִכָּל הַדְּבָרִים.
לְבַקְרוֹכֶם בְּכָלִיּוֹן עֵינֵינוּ הִיא מִצְפָּה, גַּם אִם זֶה לִשְׁעָה קָלָה, כָּל שְׁעָה הִיא יָפָה.

הַקְּדִישׁוּ מֵעַט מִזְמַנְכֶם לְהַקְשִׁיב וּלְשׁוֹחַח, הִיא מְרָגִישָׁה נְעוּלָה, אֲצֻלְכֶם - הַמִּפְתָּח.
עַל בְּעִיָּה שְׂאוּלֵי קִיָּמַת כְּדָאִי לְשִׂאוֹל, בְּתִשְׁוֹבָתָהּ לְעֵתִים מִצְוֵי הַמִּפְתָּח לְכָל.
סִפְרוּ לָהּ עַל בְּלוּיִים וְעַל עֲבוּדָה, בְּעִינֵיהָ זֶה כְּמוֹ סִפּוּר אוֹ אֲגָדָה.
כָּל אֵלָה אוֹתָהּ מְאֹד מְעִינִים, כִּי הַקִּירוֹת מְקַשִּׁיבִים - אֶךְ אֵינָם עוֹנִים.
הַצִּפְיָה שְׁלֵה לְשִׁיחַת טֶלְפוֹן גְּדוּלָּה מְאֹד, וְאִם בְּהַזְדַּמְנוֹת תִּשְׂאֵל גַּם לְשִׁלּוּמָה,
וְהִיא תִרְחִיב בְּתִשְׁוֹבָתָהּ וְתִסְפֹּר עוֹד וְעוֹד, הַאֲזֵן לָהּ בְּסִבְלָנוֹת וְגַם בְּהִבְנָה.

וְאִם יִשְׁחַק מִזְלְכֶם, וְהַשְׁלֹוּהָ תִשְׁרֹר בְּבֵיתְכֶם, הַיְלָדִים יַעֲשׂוּ לָכֶם טוֹבָה, הֵם יְבוֹאוּ אֵלֵיכֶם.
כָּלֶם יְבוֹאוּ אֶל אִמָּא לְמַאֲכִלָּה הַמְּהֻלָּלִים, כִּי אֶת הָאוֹכֵל שֶׁל אִמָּא כָּלֶם זוֹלָלִים,
וּבִקּוֹל מוֹדִים לָהּ עַל רְחִיצַת הַכֵּלִים.

כְּדָאִי לִתֵּת לָהּ גַּם מִחֲמָאָה,
עַל כּוֹבַע אוֹ עַל חֲלָצָה חֲדָשָׁה, לְצֹאת אֶתָּה לְטִיּוֹל קֶטָן
אוֹ סֶתֶם לְבָלוֹת אֶתָּה מֵעַט זְמַן. לְהִנּוֹת מִהַנּוֹף בִּיחָד אֶתָּה,
זֶה הַכֹּל מִתְּנָה בְּשִׁבְלָהּ.

כְּדָאִי לְחַשׁוֹב גַּם עַל זֶה, כְּמָה זְמַן בִּיחָד עוֹד יִהְיֶה?
תְּשׁוּמַת לֵב קִטְנִטְנָה, גּוֹרֶמַת לָהּ נַחַת, אִזּ לְמָה אֶת זֶה מִמְּנָה לִקְחַת!?

לְחַשׁוֹב עַל כָּל זֶה בְּרָצִינוֹת - זֶה כְּדָאִי, תָּנוּ לָהּ מִזְמַנְכֶם, כָּל זְמַן שֶׁזֶה לֹא מְאוּחָר מְדִי!!!

מסרה: תמר וו.

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

שנה טובה וגמר...

לכול אחיי החמורים
לכול מוקיריי המחמירים
לכול ידידיי המתיימרים
לכול אוהביי המרירים
לכול חבריי המתמרמרים
לכול רעיי שבעיי המרורים

שתהיה לנו שנה טובה
במהרה בימינו ונאמר: אמן...

לכול אויביי הבלתי נגמרים
לכול שונאיי המתרבים
לכול מבקשיי חיי המתגברים
לכול דורשי רעתי המתרברים
לכול חורשי מזימות שלפתחי אורבים
לכול הקמים עלי לכלותי
לכול המייחלים ליום מותי

שיבוא עליכם גמר...
במהרה בימינו ונאמר: אמן...

אבי

הפינה הויזואלית

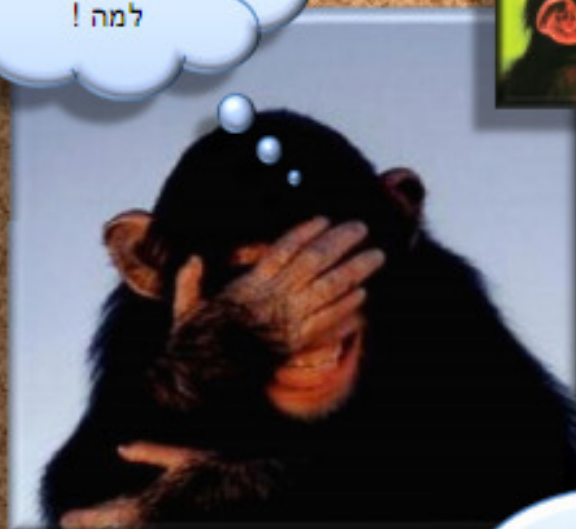
חג שמחה!

בסוכות תשבו
שבעת ימים?
למה???

אני לא מאמין
שהוא לא יודע
למה!

למה??
כי ככה כתוב
!! בתורה!

ארבעת המינים... שבעת
המינים... חד-מיניים...
יאללה תחליטו כבר!!!

אח... לו הייתי
רוטשילד...

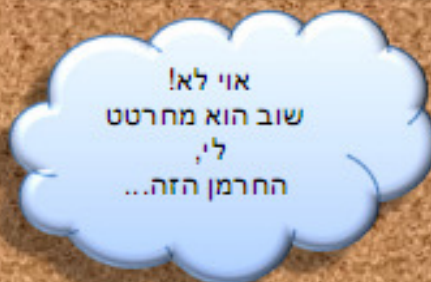
מעניין אם יש
היטל השבחה על
הסוכה שלי?

שמע! ראיתי איך שרינה מקצרת
חצאית
בחיי שהיא התחילה להתלבש
כמו דוגמנית....

אוי לא!
שוב הוא מחרטט
לי,
החרמן הזה....

וזאת רבותי...
הפצצה האירנית

דוד אלמן

חג שמח